

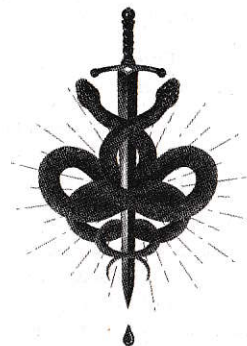
LBRIS

We know
books

GRENWICH & LENNOX

RIFTBORNE

ALEASA

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

DECRET OFICIAL

Extras

Consemnarea istorică a Insulei Sídhe

Prima ediție

În vremuri demult apuse, animați de dorința de unitate și prosperitate, locuitorii Insulei Sídhe au pornit într-o campanie de expansiune către mările din est, împărțâșind cu generozitate darul civilizației cu poporul din Riftdremer. Ei își doreau să scoată Riftdremer din haosul în care se afla.

De-a lungul secolelor, locuitorii din Riftdremer, la început neîncrezători, au fost martorii impactului pozitiv al influenței celor din Sídhe. Conștientizând potențialul de măreție al celor din Riftdremer de a crea lucruri grandioase, cei din Sídhe au investit în infrastructură, educație și schimburi culturale. Această asimilare generoasă era menită să hrănească o uniune armonioasă între cele două țărâmurii.

În mod tragic însă, Rebeliunea s-a dovedit a fi un capitol întunecat din istoria noastră comună. Liderii radicalizați din Riftdremer, influențați de vechi nemulțumiri, au incitat la rebeliune împotriva noastră. Ca răspuns, curajoasa noastră Gardă Sídhe s-a implicat într-o operațiune defensivă de înăbușire a revoltei și restabilire a ordinii.

Din păcate, conflictul a provocat distrugeri semnificative în Riftdremer. Cetățenii au fost prinși la mijloc și au suportat consecințele greșelilor făcute de liderii lor. În urma acestor evenimente, Insula Sídhe și-a deschis porțile pentru copiii strămutați

din Riftdremar, oferindu-le adăpost, mâncare și oportunitatea de a începe o viață nouă pe insulă.

Pentru a asigura pacea și stabilitatea de durată, Sídhe a adoptat măsuri menite să-i identifice pe potențialii instigatori și să prevină noi revolte. Marcarea refugiaților a devenit un pas necesar pentru a menține ordinea și siguranța, protejând viitorul nostru comun.

Capitolul 1

Am ezitat când am ajuns la limita siguranței, cu pielea înflăcărată de dorința de a mă întoarce spre Luminaria. Interiorul meu urla să o iau la fugă, să mă ascund – instincte pe care le șlefuisem de-a lungul vieții. Aerul umed al nopții mă apăsa ca a doua piele, încărcat cu izul pământului și ceva ușor floral.

O potecă luminată de lumânări ducea către Crâng, o vale cuibărită între dealuri șerpuitoare și îmbrățișarea noduroasă a pădurii. Fumul se strângea printre coroanele copacilor, iar focul auriu erupea din gropile presărate pe întinderea de dedesubt. Un amestec de emoții și curiozitate mi-a umplut venele în timp ce priveam în adâncurile sale strălucitoare.

Aproape că simțeau cum pulsa în aer amestecul înțepător de alcool, transpirație și hormoni. Era echilibrat doar de tânguirile muzicii Sídhe. Melodii bântuitoare îmi dansau pe spate, tentându-mă să mă dezlănțui, să mă pierd în ele. Un singur dans nu putea face niciun rău...

„Fia, în numele lui Esprithe! E vrăjtită.“

M-am foit, ținând mai bine lada aspră de lemn.

Ce mai rămăsese din rațiunea mea atârna de un fir de ață după ce petrecusem toată ziua făcând tonice pentru nobilii Sídhe și petrecerea lor ridicolă.

Dacă nu ar fi dat comenzile atât de târziu, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Nu aş mai fi fost aici. Însă nobililor nu le păsa de oamenii de rând. Erau prea prinşi cu altele.

Am ridicat privirea către cer tocmai când un stăpân al luminii a aruncat raze strălucitoare spre nori, străpungând ceaţa ca un râu ce curgea spre ceruri.

În lumea de dedesubt, un caleidoscop de rochii din satin se rotea în timp ce nişte Aossí dansau în sincron.

Frumuseţea putea fi înşelătoare – şi deseori chiar aşa era. Doar viperele îţi distrăgeau atenţia cu solzii lor strălucitori înainte de atac. Aşa erau şi cei din elita Sídhe, de două ori mai letali decât fascinanţi.

Ne separa doar panta unui deal. Încă un minut de mers pe jos şi aveam să ajung în mijlocul lor.

Ciocnitul de pahare a străpuns aerul ca o chemare sau un *avertisement*. Nu eram sigură. Efectele muzicii încă se făceau simţite, jucându-se cu mintea mea.

Din păcate, mofturile acestor oameni şi seratele lor extravagante erau plătite mult mai bine decât o zi normală la spiţerie, deci nu puteam refuza să lucrez aici.

„În plus, cum ar putea elita să atingă nivelul dorit de desfrâu fără câteva artificii care să inducă euforie?”

Curajul prostesc pe care îl avusesem la magazin dispăruse complet. Eron ar fi trebuit să facă livrarea asta, nu eu. Doar el se ocupase de pregătirea ei toată ziua. M-am oferit voluntară doar pentru că soţia lui intrase în travaliu. Proastă mişcare! Ştiam asta şi atunci, dar acum, stând aici, mi s-a părut o greşeală fatală.

Am privit întinderea vastă. Oglindea groaza pură ce îmi cuprindea pieptul.

Eram o Riftborne, unul dintre numeroşii oameni mutaţi în Sídhe în urma rebeliunii din Riftremar şi marcaţi cu simbolul unităţii. „Pentru că nimic nu simbolizează mai bine unificarea decât un semn care te deosebeşte de mulţime.” M-am uitat la mâna stângă, unde şerpii gemeni ai Sídhe se împleteau în jurul coarnelor lui Riftremar.

„Măcar mi-am pus mănuşi.”

Majoritatea celor numiţi Riftborne erau prea tineri ca să-şi amintească rebeliunea ce avusese loc în urmă cu douăzeci de ani, dar toţi din Sídhe cunoşteau pe cineva care murise în război. Şi mulţi dintre ei voiau să plătim acel preţ cu propriile noastre vieţi.

Părea că sufeream consecinţele alegerilor făcute de părinţii noştri timp de milenii.

O forţă devastatoare mi-a străpuns capul şi am fost nevoită să închid ochii. Cândva, blestemul care trăia în mine nu era decât o prezenţă subtilă care-mi bântuia cotloanele minţii. Însă acum ameninţa să explodeze în orice moment, aşteptând dincolo de suprafaţă, disperat să prindă ocazia de a se dezlănţui.

„Şi odată ce scapă...”

Nu am vrut să-mi termin gândul, înfigându-mi călcâiele în pământul umed de sub tălpi.

Nu spusese nimănui cât de mult se înrăutăţise situaţia. Nici măcar Ostei, cea mai veche prietenă a mea. Dacă rosteam totul cu voce tare, risca să devină adevărat.

În ciuda băţăilor violente ale inimii, am mai făcut un pas ezitant prin aerul apăsător, umplut cu un amestec de parfum şi fum.

În timp ce strângeam lada şi încercam să mă fac cât mai mică, m-am topit în umbrele copacilor şi am luat-o pe potecă.

Speram că toţi cei prezenţi folosiseră deja elixirele pentru ca efectele dorite deja să se fi făcut simţite. Ar fi fost mult mai simplu să traversez un spaţiu plin cu minţi ameteite, în care gândurile se învolburau şi paşii ezitau.

Mi-am plimbat privirea peste masa şerpuitoare de corpuri, studiind zona, în căutarea standului lui Ma.

„Ah, iat-o!”

Cu capul plecat, am luat-o spre capătul opus al Crângului, unde poţiunile lui Ma erau expuse pe o masă încadrată de lumânări ce pâlpâiau şi flori de pe tot tărâmul. Mă apăsa un sentiment de nemulţumire. Talentul de tămăduitoare al lui Ma era revoluţionar, însă aceasta avea să fie moştenirea ei: să le ofere cocktailuri ce intensificau libidoul gardienilor Sídhe şi admiratoarelor lor obraznice.

Mă ardeau umerii din cauza lăzii grele. Aproape că mi-a scăpat când am apropiat-o de masă, fiolele lovindu-se unele de celelalte

din cauza smuciturii. Am ridicat brațele, întinzându-mă involuntar, doar ca să realizez că păreau mai degrabă lichide, nu mușchi și oase.

Am căutat pe cineva care se ocupa de stand, dar se părea că până și organizatorii se alăturaseră petrecerii.

Niciodată nu mai fusesem la o astfel de petrecere, dar știam la ce să mă aștept. Lui Ma îi plăcea să bârfească despre ele în orele plictisitoare de la spițerie. În seara aceea, toate clasele sociale aveau să fie în delir în timp ce idolii lor militari aveau să se plimbe prin mulțime. Aveau să se bucure de cele mai rafinate delicii culinare, să își piardă mințile în bittere arome, tonice tari și în vinul rar Spin-de-Sânge, doar ca la final să o ia spre casă clătînându-se, lăsând un haos în urma lor. O mizerie care să fie curățată de altcineva.

Cea mai captivantă parte a acestei serate era prezența generalului, asta dacă avea să apară.

Generalul binecuvânta Luminaria foarte rar cu prezența sa, preferând proximitatea graniței de vest. Am început să scot fiolele, întorcându-mă de la ladă spre masă. Dacă mă mișcam destul de repede, puteam să evaderez înainte să fiu văzută de alt bețiv curios.

Însă norocul nu a fost de partea mea.

Niciodată nu fusesem.

După ce am scos doar trei fiole afurisite, un țipăt familiar a răsunat în spatele meu. Calmă, am tras aer în piept, apoi m-am întors și m-am lovit de privirea albastră și luminoasă a Ostei, care părea destul de veselă ca să explodeze. Practic a sărit spre mine.

Mătasea de un albastru profund i se revărsa în pliuri sclipitoare pe corp, precum petalele unui boboc înflorit. Tivul arăta ca și cum fusesem înmuiat în praf de stele, fire argintii dansând în modelele delicate de pe margini. Lucrase săptămâni întregi la rochia asta.

Privirea mi s-a dus instinctiv spre mâna ei stângă, care era acoperită de materialul argintiu al unei mănuși. Am oftat ușurată. Deci nu o luase razna complet.

Părul șaten al Ostei i se revărsa în onduleuri perfecte pe spate. Pielea îi strălucea, aurie. Era luminoasă precum soarele, chiar și acum, când stătea în umbră. M-am simțit imediat și mai nelocalul meu.

Dacă Osta era personificarea vieții, eu eram personificarea morții. Aveam obrajii prea înalți, bărbia prea ascuțită și fruntea o idee prea mare – o discordanță stridentă, asta era un mod potrivit de a mă descrie. Dacă adăugai la asta buclele albe, pielea nefiresc de palidă și ochii permanent încercănați, deja semănam cu o fantomă.

M-am uitat în jos, la bluza pătată de ierburi și pantalonii mototo-liți, și am simțit cum mă cuprindea căldura. Corpul meu voia să se ghemuiască. Trebuia să plec de acolo. În clipa aceea.

– Fiiiaaa! a strigat Osta pe un ton melodios, în timp ce și-a aruncat brațele în jurul meu, învăluindu-mă în parfumul dulce al vinului. Nu-mi vine să cred că ești aici! A făcut un pas în spate, analizându-mi starea dezordonată. Deși aveam altă viziune... Vrei să dai o fugă până la magazin? Nu e departe și am multe haine care îți-ar sta superb.

I-au licărit ochii. Era evident că în mintea ei mă aranja.

M-am jucat cu părul, încercând să-l dau pe spate.

– Mulțumesc că subliniezi într-un mod nu tocmai subtil cât de groaznic arăt, dar nu am de gând să stau prea mult. Eron a vrut să aduc lada asta și...

– Deja ești aici, așa că mai stai! Doar o oră!

M-a apucat de mâinile pătate și m-a implorat din priviri. Osta știa mereu când să fie teatrală. Am simțit un fior de vinovăție.

În acel moment, trompetele au răsunat în Crâng, anunțând sosirea curții regale – o mică binecuvântare, care m-a salvat, nefiind nevoie să o refuz din nou pe Osta. O dezamăgisem deseori cu teama mea de mulțime, mai ales printre astfel de grupuri, care erau încântate de ideea morții mele după ce vedeau ce eram. Era și mai rău dacă descopereau ce ascundeam, ce amenința să clocotească și să dea pe dinafară din mine.

Am ridicat mâna și m-am șters pe frunte. Atingerea mea emană căldură.

Muzica și-a întetit ritmul și s-a revărsat în Crâng. Curiozitatea a început să-mi dea târcoale și m-am lăsat purtată de ea. M-am întors, îndreptându-mă reticentă spre agitație. O mare de Aossí s-a despărțit, făcând loc procesiunii care se îndrepta spre podiumul aflat aproape de centrul Crângului.

Osta ținându-și mâna la mine, bătând din palme și ridicându-se pe vârfuri ca să-i vadă mai bine pe rege și regină, care erau înconjurați de cel puțin douăzeci de membri ai Gărzii. Îmbrăcați în uniforme asortate de un verde-smarald, aceștia se mișcau cu o grație impunătoare. Când au ajuns, în sfârșit, la tronurile de pe podium, s-au întors și au salutat mulțimea, luându-se de mână înainte să ia loc.

Participanții s-au înghionțit când au trecut de mine, așa că am urmat haosul de trupuri. O siluetă a apărut pe platforma de sud.

Probabil era el, invitatul de onoare al serii.

Generalul Laryk Ashford.

Atât bărbații, cât și femeile încercau să ajungă la el, laudându-l și fiind încântați de prezența lui.

În ciuda oboselii, nu m-am abținut și mi-am dat ochii peste cap.

Nu aveam nimic personal cu generalul. Îi uram pe toți din Gardă, la fel cât mă urau și ei pe mine. Cea mai mare diferență era că ei aveau putere și influență.

O singură mișcare greșită, și așa fi dispărut. Sau așa fi murit într-o interacțiune care mai mult ca sigur ar fi fost descrisă drept un accident tragic. Prezența Riftborne în Sídhe nu era tolerată, ci doar suportată. Pentru ei, eram ca o boală, deși disprețul pe care ni-l purtau era ascuns mereu sub o mască civilizată. Nimeni nu era tras la răspundere pentru acțiunile sale. Oamenii pur și simplu se uitau în altă direcție.

Am scrâșnit din dinți și m-am concentrat din nou pe celebrare, ignorând golul care-mi creștea în stomac.

Când generalul a pășit pe podium și s-a întors, un fior puternic a străbătut Crângul. Toate privirile erau îndreptate spre el. Și, din păcate, acum înțelegeam de ce.

Părul de culoarea cuprului i se revărsa în valuri peste umeri, ca niște perdele strălucitoare ce cădeau peste pielea de porțelan. Chiar și de unde stăteam, vedeam că trăsăturile lui ascuțite erau proeminente. Până la cicatricea care îi marca ochiul drept și obrazul.

Era mai înalt decât majoritatea celor din poporul Aoss și silueta lui suplă nu putea fi ignorată, deși era ascunsă de straturile uniforme ale Gărzii.

– Uau! a exclamat Osta uimită.

Nu știu cum mă așteptasem să arate cel mai renumit general, dar clar nu așa.

Oricât de indiferentă am încercat să par, nu puteam să neg că era uluitor. Asta dacă îți plăceau nemernicii pompoși cu un complex de inferioritate.

În prezent, oricine se alătura gardienilor o făcea în speranța că avea să ajungă într-o poziție de elită. Pe Insula Sídhe, ascensiunea într-un rang înalt în Gardă garanta intrarea în cercul exclusiv al clasei nobililor și practic garanta o moștenire în familie ce avea să se întindă de-a lungul a generații întregi. Toți erau la fel în acel moment – membrii elitei, indiferent dacă se născuseră sau fuseseră crescuți acolo. Nobili sau gărzi. Cu atât mai bine dacă erau și una, și alta.

Cu excepția statutului, gărzile nu păreau să aibă alt scop.

Trecuseră ani întregi de când Sídhe se confruntase cu o amenințare reală și nu era nicio șansă să găsești o urmă de rezistență în interiorul regatului. Războiul era un gând îndepărtat, o problemă rezolvată a trecutului, dacă era să îi credem pe pedagogi. Asta te făcea să te întrebi de ce mai aveam nevoie de o armată așa de mare.

Generalul le-a zâmbit celor care-l venerau și m-am întrebat dacă vreunul avea să fie destul de *norocos* ca să-i atragă atenția. Poate câțiva urmau să aibă plăcerea să se bucure de compania lui în acea seară.

Petrecerea era deja învăluită într-o tensiune senzuală, care plutea sufocantă în aer, ca un parfum de care nu puteai scăpa.

Generalul s-a întors spre sutele de oameni, cu un zâmbet energic de fermecător pe chip. Și-a plimbat privirea în jur, până când s-a intersectat cu a mea, moment în care s-a oprit. Totul a părut să înghețe în jurul meu.

Apoi a apărut ceva intens și ferm în expresia lui, dar nu îmi puteam da seama ce anume. Parcă era capabil să vadă prin mine. La un pas să ard sub privirea lui, a trebuit să mă uit în altă parte. Dar înghețasem. Nu eram în stare nici măcar să clipesc.

Din fericire pentru mine, după câteva secunde, și-a mutat privirea și am auzit din nou mulțimea zgomotoasă. Oamenii își pierdeau mințile din cauza acestui bărbat.